

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja • 2015. ballagás/ny

Zorán, Apám hitte című slágere szólt a minap a rádióból és, ahogy máskor, most is elgondolkodtatott a kérdés, hogy szólna ez a dal, ha én írtam volna? Mi az, amiben én hiszek? Egyes válaszok könnyebben, mások nehezebben fogalmazódtak meg bennem. Most csak egyet emelnék ki, amely az én dalom sorai között biztosan ott lenne: ... én hiszek az utak találkozásában

... Mert hiszem, hogy életutunk során a találkozások azok, amelyek formálnak minket, ajándékaikkal látható-láthatatlan módon gazdagítanak. Hiszem, hogy útítársaink, függetlenül attól, hogy rövidebb vagy hosszabb időre szegődnek mellénk, hatással vannak további utunk minőségére, milyenségére.

Hiszem, hogy 2010 szeptemberében egy osztálynyi gyerek, az osztályfőnökük és helyettese közös útnak indult, mely tudható volt, hogy öt esztendőn át tartani fog. Azt azonban nem sejtette egyikünk sem, hogy a közöség és az egyén számára milyen lesz ez az út, melynek immáron lassan a végéhez értünk.

Emlékszem, annak idején, mikor felkértek arra, hogy a következő évtől vállaltam el a leendő 9. nyelvi osztályfőnökségét, örömmel tettem eleget a kérésnek, de meg kell vallanom, hogy attól fogva, egészen az első találkozásunkig izgalommal teli várakozás határozta meg a napjaimat. Izgultam, mert tudtam, hogy nagy felelősség ennyi gyermek mellé szegődni, irányítani és irányítani őket. Izgultam, mert nem tudtam, megtaláljuk-e a közös hangot, összeillünk-e, elfogadnak-e a gyerekek útítársuknak? Izgultam, mert ők voltak az első osztályom.

De egy nap elindultunk és mostanáig meg sem álltunk. Utunk hegyen-völgyön keresztül vezetett, volt, hogy napsütésben, volt, hogy borúban. Szegődtek mellénk új társak és voltak, akik elhagytak bennünket. Rengeteg élményben volt részünk - iskolán belül és kívül.

Nem is olyan régen arra kértem az osztályt, szedjük össze, hogy milyen közös alkalmakon vettünk részt. Így például bowlingoztunk, korcsolyáztunk, moziztunk. Interaktív kiállításokon és múzeumlátogatásokon vettünk részt. Voltunk az állatkertben és vendégül láttunk cserekapcsolatok keretén belül diákokat, illetve külföldi kollégákat. Kiruccantunk Bécsbe az adventi vásárra, valamint évente kétszer elmentünk Pest

különböző színházaiba és kulisszajárásokra is. Felejthetetlenek voltak az osztálykirándulások, melyek Soprontól kezdve, Szlovénián át egészen Erdélyig vezettek. Év végi fáradalmainkat pedig Balatonlelle strandján pihentük ki. Természetesen az osztállyal aktívan részt vettünk az iskolai eseményeken, alkalmakon és különböző versenyeken is. Volt, hogy kis zenekari formáció is alakult az osztály egyes tagjaiból és együtt zenéltünk egy-egy koncerten. Nagy élmény volt számomra látni, hogy az osztályközösség nem csak a Passió alkalmával, hanem

tizenegyedikben az 56-os ünnepi megemlékezéskor is olyan műsort adott elő, mely még a Pest Megyei Könyvtár színpadán, és a városi ünnepség keretén belül is sikerrel állta meg a helyét. Büszke voltam a gyerekekre, hogy ilyen fantasztikus előadásra voltak képesek!

A siker és a küzdelem azonban nem csak a miénk. Hiszen egy osztály mindennapjaihoz nem csak a diákok és az osztályfőnök tartozik. Ezúton szeretném megköszönni a szülők, nevelők, családok segítségét, akik támogattak minket a hétköznapiakban. Köszönöm szépen a szülői munkaközösség tagjainak: Kulin Sándorné Menyhárt Réka, Schmidt Andrea és Kálmán Lászlóné dr. Fekete Zita kitartó támogatását, munkáját. Köszönet jár osztályfőnök helyetteseimnek, név szerint Szabó-Hévér Eszter tanárnőnek, Guttmanné Mikó Judit tanárnőnek, Ferenczi Alpár tanár úrnak, Szende Gabriella tanárnőnek, Tóth Máté tanár úrnak és

Szemkeő Dominika tanárnőnek. És végül, de nem utolsó sorban minden kollégámnak az elmúlt évekért.

Elmúlt ez az öt év. Gyorsabban, mint gondoltam volna, és a gyerekekből ifjú felnőttek lettek. A fiatalok már alig várják, hogy kirepülhessenek az Alma Materből, és jó látni, hogy mindenki készen áll egy új „utazásra”. Öt évig voltam a 13. nyelvi osztályfőnöke és most el kell engednem a kezüket, útjukra kell bocsájtanom őket. A nehézségek és kihívások mellett rengeteg szeretetet, odafigyelést, hitbéli megerősítést és örömteli pillanatot kaptam tőlük, ezért sem lesz olyan könnyű megtenni ezt. De mégis, tudom és az énekes szavaival élve hiszem, hogy „... ez így van jól”.

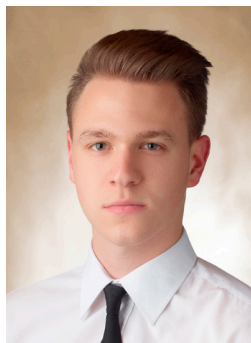
Domokos Ildikó osztályfőnök

Ábrahám Anna

1995. szeptember 28-án láttam meg a napvilágot. Szentendrén élek családommal. Két öcsém van, a nagyobbik 17 a kisebbik 10 éves. Az életemben fontos szerepet játszik a sport, 6 év kajakozás után 2011-ben beleszerettem a sárkányhajózásba és azóta is versenyszerűen űzöm ezt a sportot. Tanulmányaimat a Szent András általános iskolában kezdtem, majd 8. után sikeresen felvételiztem a Refibe. Az elmúlt 5 évben sok élmény és sok barát tette színesebbé a hétköznapijaimat és remélem néhány barátság életre szóló lesz. Szívesen fogok majd visszaemlékezni az itt töltött napjaimra, az erdélyi és Balatonlellel osztrák kirándulásokra, a szalagavató felejthetetlen estéjére, és az előtte lévő táncpróbákra, a bécsi adventre az osztállyal, a színházlátogatásokra és még sok más szép pillanatra. Mindezek ellenére már várakozva tekintek az előttem álló útra, ami reményeim szerint Sopronba a Nyugat-magyarországi Egyetem óvodapedagógus szakára vezet. Kívánok a még idejárom diákoknak is sok ilyen felejthetetlen pillanatot. Végül egy számomra kedves mottóval szeretnék elköszönni: „Ha a mai napot nem mosollyal kezded, kezdj el gyakorolni holnapra!”

Bacs Márk

1996.01.26-án születtem a mi kis fővárosunkban, Budapesten. Szüleim Szentendrén éltek, de ahogy megszülettem, Dunabogdányba költöztünk. Itt nőttem fel és itt is fejeztem be Általános Iskolai tanulmányaimat, majd 2010 júniusában megtudtam, hogy felvettek a Szentendrei Református Gimnáziumba. Sok ismerősöm járt ide és nagyon sok pozitívumot mondtak az iskoláról, így hatalmas örömmel telített el, hogy egy neves gimnáziumban folytathatom tanulmányaimat. Kiskorom óta rajongok a labdarúgásért, amit a mai napig is űzök Szentendrén. A gólyatábor után kételkedtem az osztályban, de ahogy telt-múlt az idő egyre jobban összehangolódtunk és mára már barátságok is kialakultak. Ennek köszönhetően rengetek közös élményt szerezünk, melyekre mindig örömmel fogok visszaemlékezni és soha nem fogom elfelejteni őket. Nagyon gyorsan eltelt ez az 5 év és már nyakunkon az érettségi, amitől ha csak egy kicsit is, de úgy gondolom, hogy mindenki fél. Ennek ellenére nincs nagy okunk izgulni, hisz tanáraink kellőképpen felkészítettek minket e harcra.

További tanulmányaimat az Óbudai Egyetem gépészmérnöki szakán folytatom, ha minden jól alakul. Az alattunk lévő osztályoknak sok erőt és kitartást kívánok, hisz nemsokára ők is ilyen sorokat fognak írni. Hiányozni fog a Refi, viszont kíváncsian várom az előttem álló utat.

Barna Hédi

1995-ben születtem Budapesten, két fiú után 3. gyerekként.

2010-ben léptem át először az iskola kapuit. Visszanézve az eltelt évekre, nehéz megfogalmazni, hogy mit is jelentett számomra az itt töltött idő. Amikor megtudtam, hogy felvételt nyertem az iskolába, vegyes érzelmeim voltak. Mivel testvéreim nem ide jártak, így fogalmam sem volt, mit jelent „refisnek” lenni. Szerencsére már a gólyatáborban megkedveltem az összes osztálytársamat, és megtaláltam azokat a barátaimat, akikkel az öt év alatt együtt mentünk keresztül a mindennapokon, és mindig sikerült mosolyt csalnunk egymás arcára. Sajnos néha az órákon sem hagytuk abba a „pletykálkodást”, így azt hiszem, nem voltam a tanárok kedvence. Az osztályom klassz csapatot alkotott, így utolsó évre különösen összeszoktunk a sok szalagavató táncpróba miatt. Legkedvesebb élményeim az év végi balatoni osztálykirándulások voltak. Szerencsére idén is érettségi után még egy nagy közös nyaraláson veszünk részt, a megszokott lellei campingben. Az iskolában eltöltött évek alatt rátaláltam arra az útra, amit célul tűztem ki magam elé. Ezért tanulmányaimat a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen szeretném folytatni, általános orvosi karon. Remélem, hogy azok a tapasztalatok és ismeretek, amiket az iskolában szereztem, elkísérnek életem és tanulmányaim során.

Bártfai Zsófia

Kedves Utókor! Sokat halogattam ennek a cikknek a megírását, mert úgy érzem, hogy nem tudok igazán bölcs gondolatokat rátek hagyni. Talán inkább érettségi után kellene megírnom... Hol is kezdjem?! Visegrádról járok ide a suliba, ami kicsit megnehezíti a hétköznapiakat, de mint ahogy a köpenyt, ezt is meg lehet szokni. Öt évvel ezelőtt, mikor jelentkeztem nem kellett, még nem gondoltam volna, hogy a Refibe fogok járni, ugyanis mindenképp a bátyámat szerettem volna követni a Móriczba. Szülői nyomás hatására mégis ide jelentkeztem első helyen. Amikor megtudtam, hogy itt milyen szigorú házirendet kell betartani, tisztán emlékszem, hogy mennyire eltörött nálam a mécses. Már a gólyatáborban szerencsénk volt egy nagy adag ízelítőhöz az iskoláról és azt kell mondanom, hogy ott minden kételyem elszállt! Éreztem, hogy jó helyre kerültem és nagyon örültem, hogy Ildikó tanárnő lett az osztályfőnökünk, akitől az öt év alatt hihetetlenül sok türelmet, figyelmet és törődést kaptunk és ez nem csak róla, hanem az összes tanáromról is elmondható! Nagyon hálás vagyok ezért! Úgy érzem, így az ötödik év végén, hogy ennél jobb helyre nem kerülhettem volna és sikerült egy szuper kis osztályközösséget kialakítanunk. Szeretném nekik is megköszönni a sok közös élményt és a szövődött barátságokat! Legyetek jók, ha tudtok!

Bázso Borka

1996. április elsején, az év legbolondosabb napján elindultam a napvilágra, de csak április másodikán érkeztem meg. Nagypapám ekkor azt mondta: „Ez a lány nem lesz bolond, mert megvárta, hogy elteljen a bolondok napja és csak azután született meg”.

Egész életemben próbáltam ennek megfelelően élni, több-kevesebb sikerrel. Az biztos, hogy a Refi sokat segített ebben, rengeteget tanultam itt, okosodtam és sok mindenben részt vehettem. Voltam dpr-es, újságot írtam, külföldön jártam, ösztöndíjat kaptam és még sorolhatnám. Élményekkel teli öt évet tölthettem el itt. Rengeteg barátot szereztem, akik remélem, még sokáig mellettem lesznek.

Tanulmányaimat (remélhetőleg) Franciaországban a strasbourgi egyetemen folytattam, kultúrát és nyelveket fogok tanulni. Később Magyarországon is szeretnék diplomát szerezni, magyar-francia tanári karon. Izgatottan várom az elkövetkező éveket.

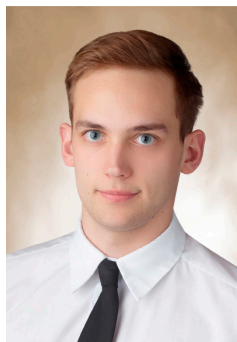
Osztálytársaimnak, barátaimnak, itt maradó diákoknak csak azt tudom mondani, hogy fontos a cél (jelen esetben az érettségi), de néha az odavezető út sokkal jobb és fontosabb. Éljetek meg tehát mindent úgy, hogy ha a célt elérve visszagondoltok az útra, örömmel teljen meg szívetek!

Bednár Bence

1996. március 31-én, Budapesten születtem. Azóta Dunabogdányban élek. Van egy öcsém, ő nyolc éves. Kezdetekben a Dunabogdányi Általános Iskola- Grund und Hauptschule tanulója voltam, majd 2010-től a 'Refi' padjait koptattam nyelvi tagozatosként. Hogy miért épp ezt az iskolát választottam? Én sem tudom. Talán, mert vonzó volt számomra közelsége, felszereltsége és a nyelvi tagozat. Az öt év gyorsan eltelt. Reggelente nehéz volt felkelni, de tudtam, minden napnak van célja. (...) Izgatottan készültünk a dolgozatírásokra, a feleletekre, de tudom, hogy ezek is csak a mi érdekeinket szolgálták. Németből középfokú érettségit szereztem és nem fogom elfelejteni a vidám hangulatban töltött matek, földrajz és más egyéb órákat. Örülök, hogy új és egyben örök barátokra leltem, nehéz lesz majd tőlük megválni. Hiányozni fog majd a nevetésük, a szalagavatós próbák és persze az osztálykirándulások! Ezek közül is a legjobb a szlovéniai és az erdélyi utazás volt. Fontos megemlítenem, hogy részt vehettem a német-magyar cserediák kapcsolatban Güterslohban, ahol szintén új emberekkel ismerkedhettem meg. Szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen 'unternehmungslustig' osztályfőnököm van, aki még érettségi után is képes bevállalni egy balatonlellei hétvégét szerény osztályközösségünkkel. Tanulmányaimat a BGF-n szeretném folytatni. Az itt maradotoknak sok kitartást kívánok! Nyugtatom őket, hogy minden év nagyon gyorsan el fog telni.

„Nem elég a jóra vágyani:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
a jóért tenni kell.”

Borda Áron

1996.03.26.-án születtem. A 2006-os év meghatározó volt számomra. Megszületett az öcsém, Pócsmegyerre költöztünk és nem utolsó sorban elkezdhettem tanulmányaimat ezen iskola falai között. Akinek megy az elsős matek, az könnyen rájöhet, hogy ez 9 éve volt. Olyan rég, hogy én vagyok az utolsó diákok egyike, akinek egy évig nem kellett köpenyt hordania. Én még tesi órán futottam az alagsori folyosón, sőt még hétfőnként kápolna hiányában le kellett sétálni a templomba áhítatra. 8. után úgy döntöttem, hogy a nyelvtanulás miatt a következő évben a nyelvi osztályba szeretnék járni. Ez egy új osztállyal és egy második gólyatáborral járt. Visszagondolva úgy érzem, a váltás sikeres volt és megérte, ha másért nem, azért, mert egy nagyon összetartó osztály tagjává válhattam. Az itt eltöltött évek alatt részt vehettem megannyi versenyen, nyertem ösztöndíjat, megszereztem az ECDL jogosítványt és angol nyelvvizsgát és megannyi remek osztálykiránduláson vehettem részt. Jelentkezésemet csak gazdasági és vidékfejlesztési agrármérnök szakra (diplomás paraszt) adtam be és remélhetőleg jövőre a Budapesti Corvinus Egyetemen fogok tanulni. Végezetül kedvenc csapatom jelmondatát említeném meg: „Més que un club” az az „Több, mint egy klub”, mert ez az iskola több mint egy iskola és ez az osztály több mint egy osztály!

Bozsik Milán

1995.02.10.-én születtem Gyöngyösön. Apám tősgyökeres gyöngyösi, anyukám kárpátaljai svábok leszármazottja. 7 éves koromban költöztünk Gyöngyössolymosra. A hegyek, a természet és az állatok közelsége mindig is elkísért. Mióta csak megtanultam olvasni, a könyvek és az olvasás lett a szenvedélyem. Az iskolában a humán tantárgyak és az angol lett a kedvencem. Rendszeresen sportoltam, 5 évig teniszeztem, majd párbajtőröztem. Az iskola befejezése újabb változást hozott: Szentendrére költöztünk. Kiskamaszként kezdetben egyedül éreztem magam az új környezetben, nem voltak rokonok és hiányoztak a régi barátok. Szerencsére hamar új barátokat szereztem. Meghatározó volt minden osztálykirándulásunk, Szlovénia például annyira tetszett, hogy később „elvittem „oda a szüleimet is. Kétszer voltam Franciaországban, táborban, a vidéki francia táj szépsége és egyszerűsége ugyanúgy lenyűgözött, mint a nagyvárosok építészeti remekművei. A francia táborban sok barátot szereztem. A történelem és a magyar továbbra is a szenvedélyem, szeretnék egy nap elismert író vagy forgatókönyvíró lenni, de egyelőre megcélzom a külügyi pályát. Tavaly előrehozott érettségít tettem angolból, idén kiegészítettem egy felsőfokú nyelvvizsgával. Később a francia nyelvtudásomat szeretném fejleszteni. Első helyen a Ludovikát jelöltem meg, a Pázmány és a Károli Egyetem van még bejelölve a felvételinél. Régóta érlelődik bennem a gondolat, hogy új otthonom Kanada lesz, ott szeretnék letelepedni. Bízom benne, hogy tanárain és diáktársaim éppoly jó szívvel emlékeznek majd rám, mint ahogyan én fogom emlegetni őket...

Chrzanowska Janka

Már hetedik es koromban át szerettem volna jönni a gimnáziumba, azonban ha belegondolok, nagyon hálás vagyok, hogy nem sikerült. Így ugyanis egy olyan osztályba kerültem, amelynél jobbat talán nem is kívánhattam volna. Na, nem egy, a tanárok kedvenceként számon tartott osztályról beszélek, hanem egy olyanról, ami telis-tele van egyéniségekkel, akiket valószínű sosem fogok elfelejteni (szerintem tanáraink sem egyhamar). Rengeteg élménnyel gazdagították a hétköznapjaimat, amiért nagyon hálás vagyok, ugyanis szebbé, jobbá tették nekem ezt az 5 évet. Sok köszönet jár a közös reggeli indításokért (Balázs), a matekórákért (Benő), a híres parasztnapokért (bogdányiak + Pócsmegyer), tizenharmadik évünk első felében folytatott aktív közös tevékenységekért (magyar órák - hátsó két padosor), és még sorolhatnám...és persze köszönet a sok segítségért, amelyet kaptam Tőletek. Hiányozni fogtok. Emellett viszont nemcsak osztályomnak, de tanárainknak is köszönettel tartozom, akik támogattak és biztattak az 5 év során mind tanulmányilag (versenyeken), mind lelkileg. Reményeim szerint tanulmányimat valamely vidéki egyetem általános orvostudományi karán folytatom majd.

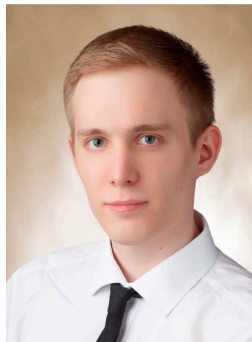

Dányi Balázs

Esztergomban születtem 1995. január 29-én. Gyermekkorom óta Dömösön élek, ez a kicsiny falu az én szívem csücske. Általános iskolai tanulmányaimat Visegrádon végeztem és az iskola mellett a zene fontos szerepet töltött be az életemben. Budapestre jelentkeztem tovább egy zeneiskolai intézménybe, de a sors úgy hozta, hogy 2010 őszétől a Refibe kezdhettem meg gimnazista éveimet és azt hiszem, hogy ez volt az egyik legjobb dolog, ami történt az életemben. Egy olyan osztályba kerültem, amihez hasonló kevés van. Rendkívüli emberekkel ismerkedtem meg, akik a legjobb barátaim lettek. A velük eltöltött idő felbecsülhetetlen értékű. Örömteli szívvel fogok visszaemlékezni a közös pillanatokra.

Ismételten egy nagyszerű nyárnak nézünk elébe, de még előttünk áll egy nagy csata: az érettségi. A tanáraink mind tudásban, mind pedig lelkiileg felkészítettek az áhítatokon keresztül minket erre a feladatra. Továbbtanulási listám első helyén a győri Széchenyi István Egyetem járműmérnöki kara szerepel, melyet remélhetőleg szeptemberben el is kezdek.

Végezetül egy idézettel búcsúzom: „Akárhon is vagy, akár a világ túlsó felén, a legfontosabbak az életben az emberek, akik velünk vannak, pont itt, pont most. A család, a barátok.” Mindenkinnek sok sikert kívánok céljainak elérésében!

Fazekas Bálint

Születésem óta Szentendrén élek. 19 éves vagyok. Bár nyelvi osztály vagyunk, én ennek az osztálynak azon kicsiny részét képezem, amely ötödikésként került a Szentendrei Református Gimnáziumba. Ha tizenharmadikos vagyok, némi fejszámolás és kiderül, hogy ez már a kilencedik év, amit ebben az iskolában töltök, ami eddigi életem majdnem fele. Rengeteg idő, mégis - különösen az utolsó pár év – egy szempillantás alatt eltelt, bizonyára a jó társaság és az egyre több teendő következtében. Már nyakunkon a ballagás, mégis olyan, mintha a szalagavató csak a múlt héten lett volna. Ez alatt a kilenc év alatt több lehetőséget is biztosított számomra az iskola, melyek közül talán a legkiemelkedőbbek: a szlovéniai és az erdélyi osztálykirándulás, illetve a londoni utazás. Itt eltöltött éveim során sikerült olyan kapcsolatokra és élményekre szert tennem, melyekre idősebb koromban jóleső érzéssel tekinthetek majd vissza. Gimnáziumi pályafutásom befejeztével a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Karán szeretném folytatni tanulmányaimat.

Herr Fanni

1996. január 6-án születtem, Budapesten. Dunabogdányban élek szüleimmel és bátyámmal, aki szintén a Refi-ben végzett. 2010-ben vettek fel az iskolába. Még ebben az évben bekerültem a DPR-be és a később is én maradtam az osztály képviselője. Így szerencsém volt elnyerni a T-ösztöndíjat, jártam a Kiskunhalason, rendeztünk egy nyitott kapus Álarcos Bált és sok embert megismerhettem. A REFI-ben töltött 5 évem alatt rengeteg minden történt velem. Maradandó élményeim között szerepelnek a sítábori pillanatok, a gólyatábor, az osztályprogramok, a közös készülődés az '56-os előadásra, a sportnapok, a szalagavatós táncpróbák, na és persze a Nagy Nap: A Szalagavató. De ott vannak még az osztálykirándulások, mint Erdély, Szlovénia, Balatonlelle vagy a Tisza-tónál tett látogatásunk. Utóbbinál elúszott egy fényképezőgépem. Hasonló kategória a buszon felejtett, Fótot megjárt osztály karácsonyfa, ami végül visszakerült hozzám. Ezen akcióimat az osztályom tagjai még mindig szeretik felemlíteni nekem és ezt nyilván 5-10 év elteltével sem fogják megenni. Jövőbeli terveim között szerepel egy lovas edzői képzés elvégzése és továbbtanulás divat- és textiltervezési szakon a BKF-en. Tartsátok mindig szem előtt: „Mindenki a sarat tapossa, csak van, aki közben a csillagokra néz.”- Oscar Wilde

Kálmán Lilla

Budapesten születtem és ott is kezdtem meg iskolai tanulmányaimat, majd 10 éve kiköltöztünk Szentendrére. Először a Ferences Gimnáziumban, 9. nyelvitől kezdve pedig a Református Gimnáziumban tanultam tovább. Hihetetlen belegondolni, hogy ez öt évvel ezelőtt történt, úgy elszállt az idő!

Hamar összeszokott az osztályközösség és nagyon jó kis összetartó csapat kovácsolódott belőlünk. Olyan emberekkel ismerkedtem meg, akikkel ma már félsszavakból is megértjük egymást, még ha mind egyszerre beszélünk is – tipikus csajok módjára. Remélem, hogy ezek a barátságok örökre megmaradnak, csakúgy, mint a balatonlellei és az erdélyi kirándulás vagy a táncpróbák emléke.

A tananyag mellett sok más életre szóló képességet is elsajátíthattunk, leginkább burkoltan és udvariasan megfogalmazni, hogy „ugyan miért ne halaszthatnánk el még egy nappal azt a dolgot?” Ezen kívül talpraesettebbek, toleránsabbak és a világra nyitottabbak lettünk.

Gimnazista éveim során sikerült letennem az angol felsőfokú- és a német középfokú nyelvvizsgát. Jelentkezésemet itthon a Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karára adtam be. Mivel mindig is vonzott a nagyvilág, szívesen tanulnék pár évet külföldön is.

Minden érettségizőnek sok sikert kívánok, és remélem, mindannyian megtalálják azt a hivatást, ami boldoggá teszi őket.

Kammerer Bence

1995 áprilisában születtem Budapesten. Dunabogdányban élek. Általános iskolai éveimet a Dunabogdányi Általános Iskolába végeztem. Itt nagyon sok barátot szereztem és némelyikkel a mai napig is tartom a kapcsolatot. Sokat gondolkodtunk szüleimmel, hogy hova tovább, sok iskola merült fel. Az első nap egy kicsit féltem, mikor 2010. szeptember 1-én beléptem az ajtón, de ez rövid időn belül elszállt. Öt év alatt rengeteg élményt szereztem osztálykirándulásokon, sí táborokban, órákon és nem utolsósorban a tanárokkal beszélgetve a szünetben. Az utolsó főci fakultációnkon megemléztünk Schusztar tanár úr egy nagyon is meghatározó mondatát, hogy „Bogdány a világ közepe”, akkor a felejthetetlen matek órák és tesi órák is eszembe jutnak. Sok élménnyel gazdagodtam a sport által is. Focival kezdtem, mint majdnem minden gyerek, és 2005 nyarán szüleim beíratk a KÓPÉ-UVSE úszótáborába, ahonnan nem tudtam elszakadni és a mai napig nagy rajongója vagyok a vízilabdának. Már nagyon sok helyen jártam, így például Oroszországban. Sok emlékek lettem gazdagabb és ezért szeretnék köszönetet mondani az iskolának és a tanároknak is. Szeretnék sok sikert kívánni osztálytársaimnak és évfolyamtársaimnak a továbbtanuláshoz és a fiatalabb diákoknak pedig kitartást!

Karácsonyi Norbert

2010-ben a Szentistvántelepi Általános Iskolából nyertem felvételt ebbe a gimnáziumba. Amikor megtudtuk a jó hírt, nagyon örültünk, hiszen leginkább egy keresztény iskolába akartam beiratkozni, ráadásul bátyám is ebbe az iskolába járt és mesélt jó dolgokat róla. A felvételi mint ha csak tegnap lett volna, de az érettségi már itt ül a nyakamon, ami azért elég rossz érzés, mert mindig azt mondogattam magamnak, hogy jaj még 4 év, jaj még 3 év stb., de már itt vagyunk és nem tudom megnyugtatni magam. Nagyon furcsa lesz elhagyni egy jól megszokott környezetet a sok szép és jó emlékekkel együtt. Hiányozni fognak a napi szinten való találkozások a barátokkal és ismerősökkel, hiányozni fognak a kirándulások, a közös programok. Köszönöm tanáraimnak a felkészítést ahhoz, hogy sikeres érettségit tehessenek le, köszönöm szüleimnek a mindennapokban való támogatást és köszönöm Istennek, hogy ide vezetett és újabb célokat adott az életemnek. Tanulmányaimat az Óbudai Egyetem különböző mérnöki szakaira adtam be, de leginkább a gépészmérnökin folytatnám. Remélem, hogy hasonló élményekkel gazdagodok majd ott is, ha felvesznek. Várom, hogy vége legyen gimnáziumi éveimnek, viszont hiányozni is fog nagyon.

Kelecsényi Nóra

1995. június 3-án születtem Budapesten. Azóta Szentendrén élek családommal. A Refi előtt a budapesti Szent Gellért gimnáziumba jártam. Az állandó utazgatás azonban elvette minden időmet. Részből ezért is volt csábító számomra a Refi, hiszen gyalog csak 10 percre van otthonomtól. 2010-ben felvételt nyertem az iskolába és szeptemberben már a gólyatáborban ismerhettem meg újdonsült osztálytársaimat. Már itt kialakultak baráti kapcsolataim, amelyek a későbbi öt évben végig kísérték. A sulis számos lehetőséget kínált számomra. Általa eljutottam Szlovéniába, ahol láthattam többek között a gyönyörű bledi tavat és Franciaországba, ahol pedig az Eiffel-tornyot volt szerencsém megcsodálni, mind a cserekapcsolatoknak köszönhetően. Valamint eljuthattam a gyönyörű vadregényes Erdélybe, mely megannyi káprázatos emlékekkel gazdagított. Említésre méltóak még a minden évvégén megszervezett balatoni osztálykirándulások, melyek során az osztály még jobban összekovácsolódott. Az iskola nem csak abban segített, hogy eljussak különböző országokba, hanem abban is, hogy rádöbbenjek, milyen irányba szeretnék tovább tanulni. Jelentkezésemet az ELTE szociológiára adtam be. Végezetül köszönöm a támogatást tanárainknak és barátainknak, akiknek rengeteget köszönhetek. Az itt maradónak pedig további sok sikert és kitartást kívánok.

Korbely Anna

1996. január 26-án születtem Budapesten, felsőfokú tanulmányaimat is itt szeretném folytatni, remélhetőleg az ELTE nemzetközi tanulmányok szakán. Soha nem gondoltam volna, hogy 5 év ilyen gyorsan elszalad. Még jól emlékszem arra a napra, amikor eldőlt, hogy itt leszek középiskolás. Több helyre is felvettek, és az utolsó este, amikor még lehetett változtatni a sorrenden, öröklődtem két iskola között éjfélig. Nem bántam meg a döntésemet, mert úgy érzem, hogy a gólyatáborban még bizonytalanul egymást méregető társaságból nagyon klassz osztály lettünk az évek során -bár tanulmányi átlagunkkal nem kerültünk az élbolyba, és Ildikó tanárnőnek is sokszor kellett kiállnia értünk. Sikerült megszereznem az angol középfokú nyelvvizsgát és az ECDL bizonyítványt. A kedvenc tantárgyaim közé tartozott az angol, a történelem és a földrajz, de a tanulás mellett sokkal nagyobb élményként őrzöm az év végi „hagyományos” balatonlellei kirándulásainkat, a szalagavatóra készülve a péntek délutáni táncórákat, a földrajz faktokat, az erdélyi osztálykirándulást és az ebédlőben folytatott traccspartikat. Azt hiszem nem is lehet 1196 karakterben leírni mindazt, ami az 5 év alatt velünk történt, úgyhogy búcsúzóul a kedvenc idézetemet hoztam: „The best and most beautiful things in life cannot be seen or touched. They must be felt with the heart.” (Helen Keller)

Kulin Eszter

Már negyedik osztály után felvételiztem a Refibe, de akkor nem vettek fel, így nagyon elkeseredtem, majd 8. után, úgy éreztem, nem adom fel, még egyszer megpróbálom, és minden igyekezetemmel azon leszek, hogy felvegyenek. Felvettek, nyelvi előkészítő lettem, mindenben próbáltam nagyon megfelelni, mind az elvárásokban, mind a szabályokban, félttem, ha végre bekerültem, hadd maradjak itt. Igen, ilyen hihetetlenül gátlásos, szorongó és önbizalom hiányban szenvedő fiatalemberré kerültem ide. A sok jószívú tanárnőm szorongásom láttán minden igyekezetével azon volt, hogy segítsen. Osztályfőnökömmel olyan jóba lehettem végig, hogy lányos zavaromban néha-néha letegeztem. Úgy figyelt ránk, mint kacsamama a kiskacskáira. :) A Refi az a hely, ahol reggelente nincs is jobb, mint eltűnni azon, hogy Zsuzsa néni vajon egy nap hányszor mondja, hogy „Jó reggelt gyerekek, Áldás Békesség”. Vagy „Jujj, nem mostam le a hétvégén a körömlakkom vajon észreveszik-e, ma már tényleg lemosom.” Vagy 2. óra után: „Ma hányadik óra után is lesz ebéd?” Ezek a dolgok biztosan hiányozni fognak, de jó abban a tudatban elballagni, hogy sokat fejlődhettem tanárain és osztálytársaim által. Érzem, hogy már talán nem vagyok annyira félős és pánikbeteg, mint amikor érkeztem. Okkal kerültem ide. Tényleg az iskola összes „szelleme” tanított, ebben az öt évben, formálódottam. Nagydolog, mikor a szorongó diák rájön, hogy a Tanár is Ember, akkor kezd felnőni, fordul a világ, a vizsgán való szerepelés helyzete minden. Magabiztosabban és büszkén ballaghatok el, és lehet, ezért kerültem ide. Sok boldog pillanatot kívánok az itt maradónak, és tudjátok meg, Ti miért kerültetek ide!

Mihálka Lilla

Budapesten születtem és jelenleg is itt élek. Emlékszem még az első napra, amikor félve léptem be a gimnázium kapuján. Akkor még nem tudtam, hogy jó döntésnek bizonyult a szüleim által választott iskola. Az elmúlt évek során sok élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam, amiért hálás vagyok tanáraimnak. Az osztályunk egy nagyon jó osztályközösséget alkotott. Sok barátra is szert tettem, reménykedek benne, hogy továbbra is barátok maradunk a többiekkel. Örömmel fogok viszsza gondolni a gólyatáborra, Szlovéniára, Erdélyre és természetesen a szalagavatóra is. Sokat köszönhetünk Domokos Ildikó tanárnőnek, aki az évek során sokszor kiállt mellettünk. Ami a jövőmet illeti, az egészségügyben szeretnék elhelyezkedni, mert úgy gondolom, hogy az egészségügyi dolgozókra mindig is szükség lesz. Önmagunknak és az itt maradóknak is azt kívánom, hogy használják ki a gimnáziumi éveket amennyire csak tudják, mert hamar el fog menni és jól fontolják meg, hogy milyen szakterületen szeretnének elhelyezkedni. Végül egy idézettel búcsúzom:

„Álmodj, amit csak akarsz;
Menj, ahova szeretnél,
Légy az, aki szeretnél;
Mert csak egy életed van és csak egy lehetőség,
Hogy olyan dolgokat csinálj,
Amiket szeretnél.”

(Paulo Coelho)

Müller Ákos

1995. március 20-a életem eddigi(!) legszebb napja volt, akármennyire is pufin, véresen és sírva jöttem erre a világra. Nem lenne szép azt mondanom, hogy elballagásom ezen iskolából megközelíti ennek az eseménynek a hatására érzett boldogságom. De hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem megkönnyebbülés és ugyan akkor hatalmas felelősség is. Ez az iskola eddig ugyanis óvott és megvédett a felnőtté válás minden kényelmetlenségétől, de fel is készített azokra. Nem csak testben, hanem erkölcsileg és morálisan is.

Rengeteg barátra találtam ezek közt a falak közt és rengeteg nagyszerű élményben is részem volt (az, hogy ez jót és rosszat is takar, az e tekintetben lényegtelen). Szeretném megköszönni mindazoknak, akik ezalatt az öt év alatt valahogy elviseltek, megértettek, ha kellett és próbáltak a helyes úton tartani akármennyire is pillanatnyi akaratom ellenére volt ez.

Innentől magam leszek, de ha hátra tekintek, mikor elbizonytalanodom, biztos pontra fogok találni és ezért nem lehetek eléggé hálás. Az utánam következő diákoknak pedig kitartást kívánok, és azt, hogy ne görcsöljetekek semmire! Carpe diem!

Pakot Zsuzsa

Sziasztok! Miért olyan nehéz elkezdni valamit? Talán azért, mert nem tudod honnantól érdekelhet másokat. Képzeljétek, a ballagás napja pont a születnapomra esik, (nem célzás, de a fekete és a fehér csoki a kedvencem :D). Mivel korán érő típus vagyok, így már az ovi előtt tudtam hogy delfinkutató vagy apáca akarok lenni. Életem első és utolsó feketepontját azért kaptam, mert elnevettem magam a templomban. Nem kell nagy dolgoknak történnie ahhoz, hogy valami emlékezetes maradjon. Ilyen lehet egy mosoly, egy érintés vagy akár egy integetés is. Az elmúlt 5 évből biztosan felejthetlenné vált Zsuzsa néni reggeli köszöntése, az elismerő tekintetek az énekeskönyv láttára, az ebédbefizetésre való felszólítások, az elektronikus tábla, amit sose tudtam kezelni... A köpeny elleni küzdelem közös ügyünk volt, kitartás, ne adjátok fel! Többek közt alkalmam volt megtapasztalni, milyen, mikor egy egész iskola közössége imádkozik valakiért. Eddig nem mondtam el senkinek, most elmondom hát mindenkinek: Köszönöm! Bár Isten útjai kifürkészhetetlenek, jelenlegi célom a médiában vagy színházban elhelyezkedni mint coach („lelki edző”) és mint sminkes. „Nem kell ismernem célomat, mert célom ismer engem.”

/ Weöres Sándor/

Sikeresen elkezdett soraimat búcsúzással zárom, ami újból a kezdetét jelenti valaminek. ☺

Póti Fanni Luca

A Szentendrei Református Gimnázium tanulója vagyok, 2010 óta. 1996. február 12-én születtem Budapesten, de már 15. éve Szentendrén élünk a családommal. Nyelvi előkészítő osztályba jártam, így 5 évig tanulhattam ebben az iskolában. Ez alatt az 5 év alatt rengeteg tapasztalatra tettem szert. Megtanultam, hogy mik a legfontosabbak az életben és hogy hol keressem ezeket. Megtanultam, hogy a céljaim eléréséhez küzdenem kell és soha nem szabad feladnom. Ezen kívül még azt is, hogy ha támogatásra van szükségem, a barátaimhoz mindig fordulhatok. Ilyen barátokra tettem szert ebben az osztályban is. Ugyan nem volt 8 évünk megismerni egymást, mégis hihetetlenül jól összekovácsolódott az osztály. Soha nem fogom elfelejteni a közösen töltött napokat, kirándulásokat, élményeket, se azt, hogy ha valakinek csörgött a telefonja órán, mindig számíthattunk egymás krákogására és köhögésére. Úgy gondolom, hogy az itt szerzett barátokkal tartani fogom a kapcsolatot a későbbiekben is, ami ugyan nem lesz egyszerű a távolság miatt, de bízom benne, hogy ilyen emberekkel menni fog! A tanulmányaimat Skóciában, Glasgowban szeretném folytatni a School of Art-ban, belsőépítészeti szakon.

Prozsza Eszter

2011 novemberében érkeztem a Szentendrei Református Gimnázium 10. nyelvi osztályába. Új tanulóként kellemes csalódás ért a barátságos fogadtatás miatt és így ennek köszönhetően nagyon hamar megszokhattam az új környezetet. Az osztálykirándulásokhoz (Szlovénia, Erdély, Balatonlelle) és a szalagavatóhoz is sok szép emlék fűződik. A végzős év alatt szerintem két nagy feladatunk van. Az egyik az érettségi, a másik pedig az, hogy fel tudjunk nőni a minket váró feladatokhoz. A tőlünk idősebbek jó tanácsait hallgatva azt a következtetést szűrtem le, hogy a gimnázium óvó burkait elhagyva nagy bátorságra, akaratra, hitre és hatalmas elhatározásra lesz szükségünk ahhoz, hogy az álmainkat követni tudjuk. A mindennapi akadályok mellett a gimnázium falai között töltött időre jó szívvel gondolhatok majd vissza, hiszen az itt töltött időszak mindig jó emlékként maradhat meg számomra.

”Előtted a küzdés, előtted a pálya,
Az erőtlenség csügged, az erős megállja.
És tudod: az erő micsoda? - Akarat,
Mely előbb vagy utóbb, de borostyánt arat.”

Arany János

”Ne csüggedj, hisz ifjú vagy,
S minden elérhető,
Ha van benned bátorság,
Remény, s szeretni erő.”

Johann Wolfgang von Goethe

Schilling Adrienn

1996.04.14-én születtem Budapesten. Családommal Dunabogdányban élünk. Ebből a kis megszokott életemből kellett egy nagy ugrást tennem a felnőtté válás nagy lépcsőfokán. Ugyanis felvételt nyertem a Szentendrei Ferences Gimnáziumba. Eleinte nagyon tetszett, csak sajnálatos módon ez a sulis nem tudta nekem azt az érzést nyújtani, hogy igazán magam lehessek egy jó környezetben. Így döntöttem 2013 novemberében a Szentendrei Református Gimnázium mellett. Nagyon sok jót hallottam róla hisz sok jó barátom járt ebbe az iskolába. Eleinte nagyon féltem, hogy sikerül-e beilleszkednem, de ez a kétely hamar elszállt, mert hihetetlen gyorsan befogadtak. Emiatt és a segítőkész tanárok miatt nagyon megszerettem a Refit. Sok mindent megtanultam és életre szóló barátságokat szereztem, amik remélhetőleg egész életem során végig kísérnek majd. Ezért nagyon hálás vagyok a sulinak. Bár szinte az összes osztálykirándulásról lemaradtam, az év végi Lelle, a próbák, a Szalagavató, megannyi felejthetetlen élményt, örömet okozott nekem. Tanulmányaimat az ELTE Tanító- és Óvónő Képző Karán szeretném folytatni. Sok sikert kívánok mindenkinek a továbbiakban. Élvezzétek az itt eltöltött időt és ne feledjétek: „Amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. A nélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger”.

Schmidt Andrea

Picit furcsa és ijesztő abba belegondolni, hogy most nem én olvasom a felettem járók írásait, hanem nekem kéne valamit összehoznom az elmúlt öt évről. Élhetnék a sok átlagos sablon szöveggel, hogy rengeteg tapasztalatot és sok jó élményt szereztem, de számomra ez annál sokkal több volt és ez által nem tartom ezeket megfelelőnek. Eleinte nem kifejezetten éreztem azt, hogy nekem ebben az iskolában lenne a helyem, de az idő múlásával egyre több emberrel találtam meg a közös hangot, ami segített megtalálni a helyem, nem csak az iskolában, de a nagyvilágban is. Az itt létrejött kapcsolatok segítettek ahhoz, hogy rájöjsek, ki is vagyok igazán és mit is várok az élettől. Belegondolni abba, hogy pár hónap múlva bekerülünk az úgy nevezett nagy betűs ÉLET-be csupa ismeretlen ember közé roppant rémisztő dolog számomra. Ott már nem lesz az, hogy ha kivételesen, havonta jó esetben egyszer (upsz) sikerük időben megérkezem reggel, akkor egy kedves mosollyal csak annyit mondjanak „Ügyes vagy Andika!”, szóval az ilyen apróságokat értékelje mindenki! ;) Azoknak, pedig akik továbbra is a Szentendrei Református Gimnázium padjait koptatják, annyit üzennek, hogy használják ki a maradék gimis éveiket, mert elképzelni nem tudják, milyen gyorsan elszállnak ezek, és onnantól már nincs visszaút! ☺

Verebes Edina

1995. április 17-én születtem Budapesten. Szüleimmel élek a családi házunkban Pomázon. Gyermekkoromat a hit és a vallás végigkísérte, az általános iskola tanulmányaim befejezése után nem volt számomra kérdés, hogy hova felvételizzek. Az elmúlt 5 év bizonyította, hogy jól választottam, hiszen kiváló osztályba kerültem. Nagyon sokat kaptam az elmúlt esztendőkből, talán elmondhatom, hogy életem meghatározó 5 éve volt. Nem lehet elfelejteni a balatoni kiruccanásokat, a fantasztikusra sikerült erdélyi osztálykirándulást és persze a szalagavatóra való készülődést, fásasztókat, de nagyon jó hangulatúak voltak a próbák. Élveztük, hogy együtt lehetett az osztály és az eredménye is nagy sikert aratott. Lehetőségem volt kétszer is részt venni ifjúsági táborban, Franciaországban, ami egy felejthetetlen élmény volt számomra. Az évek alatt életre szóló barátságok születtek, csodálatos emlékekkel. Összetartó és kiváló közösség alakult, ami köszönhető az osztályfőnökünknek is. Örömmel fogok visszatekinteni az itt eltöltött évekre.

Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetemen szeretném folytatni. A még itt tanulóknak kívánok sok sikert és kitartást az élethez.

Vigh Dániel

1996. május 7-én születtem Budapesten és azóta élek itt családommal. Bátyám biztatására jelöltem be elsőként a Refit, és az itt eltelt öt év egy percét se töltöttem volna máshol. Úgy gondolom, hogy hálás lehetek az osztályomért, ugyanis életem legvidámabb pillanatait velük éltem át. Nem csak a poénkodásban voltak partnerek, hanem ha kellett, akkor egy összetartó közösség is tudtunk lenni, ezért is tudhatunk ma-gunk mögött megannyi sikeres előadást és egy szép szalagavatót. Az itteni éveimet főként az erdélyi osztálykirándulás tette széppé, ami szerintem mindenkinek egy örök emlék marad. Reál beállítottságom lévén a fizika fogott meg engem a leginkább, így jelentkezésem a BME építőmérnöki karára adtam be, ahová remélem egy sikeres érettségi után be is kerülök és el is tudom végezni legjobb tudásom szerint. Az érettségi már itt van a nyakunkon és a gondolat, hogy még nem vagyunk eléggé felkészülve, gyakran el tud keseríteni. Sose voltam oda az irodalomért, de egy mondat Madáchtól nagyon megragadt bennem, amely szerintem tökéletesen ide illik: „Mondottam ember: Küzdj, és bízva bízzál!”

